

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Første Afdeling)

17. februar 2017*

»Udstationeret national ekspert — EFSA's regler for udstationerede nationale eksperter — afgørelse om ikke at forlænge udstationeringen — aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — afslag på aktindsigt — undtagelse vedrørende beskyttelse af privatlivets fred og den enkeltes integritet — beskyttelse af personoplysninger — forordning (EF) nr. 45/2001 — påstande om konstateringer og om påbud — supplerende indlæg til stævningen — ændring af påstandene — formaliteten«

I sag T-493/14,

Ingrid Alice Mayer, Ellwangen (Tyskland), ved advokat T. Mayer,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet (EFSA) ved D. Detken, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne R. Van der Hout og A. Köhler,

sagsøgt,

angående et søgsmål i medfør af artikel 263 TEUF, hvorunder sagsøgeren har anfægtet EFSA's afgørelser om afslag dels på sagsøgerens ansøgning om forlængelse af hendes udstationering som national ekspert ved EFSA, dels på hendes begæring om aktindsigt i dokumenter, som EFSA er i besiddelse af,

har

RETTEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne I. Pelikánová og E. Buttigieg (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig S. Bukšek Tomac,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 6. juli 2016,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, Ingrid Alice Mayer, har været tjenestemand i delstaten Sachsen (Tyskland) siden den 1. november 1992. Ingrid Alice Mayer har været udstationeret ved Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet (EFSA) fra den 1. juli 2013 i henhold til en kontrakt indgået samme dag mellem hende, EFSA og delstaten Sachsen (herefter »kontrakten«). I overensstemmelse med kontraktens artikel 5 blev denne indgået for et år, dvs. indtil den 30. juni 2014. Ifølge artikel 4 i afgørelsen truffet af EFSA's administrerende direktør den 18. februar 2013 om fastsættelse af reglerne for udstationering af nationale eksperter og nationale eksperter under uddannelse ved EFSA (herefter »reglerne for udstationerede nationale eksperter«), som finder anvendelse på kontrakten, kan en udstationering forlænges en eller flere gange, uden at udstationeringens samlede varighed principielt kan overstige fire år.
- 2 Den 4. september 2013 blev sagsøgeren valgt til repræsentant for de udstationerede nationale eksperter i EFSA's personaleudvalg (herefter »personaleudvalget«) for en periode på tre år. Efter en uoverensstemmelse mellem sagsøgeren og personaleudvalgets formand vedrørende en sag, som skulle behandles uden sagsøgerens tilstedeværelse, besluttede personaleudvalget den 16. december 2013 at suspendere sagsøgeren fra hendes arbejde i personaleudvalget i seks måneder, med øjeblikkelig virkning, med den begrundelse, at sagsøgeren havde tilsidesat sin tavshedspligt.
- 3 Den 18. december 2013 indgav sagsøgeren en skriftlig klage over den pågældende afgørelse om suspendering til EFSA's administrerende direktør og anmodede ham om at træffe en disciplinær sanktion over for personaleudvalgets formand. Ved e-mail af 17. januar 2014 underrettede personaleudvalget formelt sagsøgeren om, at udvalget havde besluttet at suspendere sagsøgeren fra deltagelse i udvalgets møder.
- 4 Den 8. og den 31. januar 2014 afholdt sagsøgeren møder med sin overordnede, D., som under det andet møde meddelte hende, at EFSA ikke havde til hensigt at forlænge hendes kontrakt, henset til, at de arbejdsmæssige behov i den enhed, hvori hun arbejdede, havde ændret sig, og at hendes profil ikke længere svarede til de stillede krav. Sagsøgeren har påstået, at D. under det andet møde nævnte en anmodning om aktindsigt fra netværket af ikke-statslige organisationer Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) i dokumenter vedrørende e-mails udvekslet mellem en højt placeret ansat i EFSA, K., og International Life Sciences Institute (herefter »ILSI«), en privat organisation inden for næringsmiddelsektoren. EFSA har bestridt denne påstand.
- 5 Ved skrivelse af 16. april 2014, angående »[o]phør af [sagsøgerens] kontrakt som udstationeret«, meddelte EFSA sagsøgeren, at den nævnte kontrakt ville udløbe den 30. juni 2014, og oplyste, at hun kunne indgive en klage til EFSA's direktør på grundlag af artikel 23 i reglerne for udstationerede nationale eksperter.
- 6 Sagsøgeren, som var af den opfattelse, at episoderne i personaleudvalget samt den omstændighed, at hun som følge af D.s afsløringer ufrivilligt var blevet vidne til en interessekonflikt, som havde sammenhæng med relationerne mellem EFSA og ILSI, lå til grund for hendes »fyring«, indgav den 24. april 2014 en klage til EFSA's direktør, i medfør af artikel 23 i reglerne for udstationerede nationale eksperter, over førnævnte skrivelse af 16. april 2014, idet denne klage blev suppleret ved bemærkninger fremsendt den 5. og den 10. juni 2014.
- 7 Den 12. maj 2014 begærede sagsøgeren over for EFSA om aktindsigt i alle e-mails udvekslet mellem K. og ILSI, hvilken begæring blev afslået af EFSA den 5. juni 2014 i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

- 8 Den 8. juni 2014 genfremsatte sagsøgeren begæringen om aktindsigt over for EFSA, suppleret af en e-mail af 15. juni 2014.
- 9 Ved skrivelse af 27. juni 2014 afslog EFSA for det første sagsøgerens klage over den førnævnte skrivelse af 16. april 2014 i medfør af artikel 23 i reglerne for udstationerede nationale eksperter, idet EFSA anførte, at artikel 4, stk. 1, i reglerne for udstationerede nationale eksperter bestemte, at »udstationeringens oprindelige varighed ikke [kunne] være kortere end seks måneder og ikke længere end to år, [og at den kunne] forlænges en eller flere gange, uden at udstationeringens samlede varighed [kunne] overstige fire år«. Følgelig er der ingen ret til at få forlænget kontrakten. I øvrigt henviste EFSA til sin skønsbeføjelse i forbindelse med tilrettelæggelsen af sine tjenestegrene og anførte en begrundelse for sin afgørelse om ikke at forlænge kontrakten, idet den i denne forbindelse afviste visse beskyldninger, som sagsøgeren var fremkommet med i forskellige skrivelser, som sidstnævnte tidligere havde fremsendt til EFSA.
- 10 I samme skrivelse af 27. juni 2014 afslog EFSA for det andet førnævnte genfremsatte begæring om aktindsigt, idet EFSA baserede sig på den undtagelse, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1049/2001. EFSA anførte, at når der med en begæring baseret på denne forordning tilsigtes at opnå aktindsigt i dokumenter, som indeholder personoplysninger, finder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001, L 8, s. 1) fuldt ud anvendelse. Artikel 8, litra b), i forordning nr. 45/2001 kræver imidlertid af adressaten for personoplysninger, at han godtgør nødvendigheden af videregivelsen af personoplysningerne ved hjælp af lovlige begrundelser eller overbevisende argumenter. Ifølge EFSA har sagsøgeren ikke opfyldt dette krav. I øvrigt er EFSA's afgørelse om ikke at forlænge udstationeringen udelukkende begrundet i den omstændighed, at de arbejdsmæssige behov i den enhed, hvori sagsøgeren var placeret, har ændret sig, således at hendes profil ikke længere svarede til de krav, der blev stillet på dette tidspunkt, og der er ikke nogen forbindelse mellem denne afgørelse og de e-mails, som sagsøgeren har begæret aktindsigt i. EFSA slutter af med at meddele sagsøgeren, at hun kan anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af de to afgørelser, der er indeholdt i skrivelsen af 27. juni 2014, ved Retten i medfør af artikel 263 TEUF, eller at hun kan indgive en klage til Den Europæiske Ombudsmand i medfør af artikel 228 TEUF.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. juni 2014 har sagsøgeren anlagt nærværende sag og nedlagt følgende påstande:
- Sagsøgerens udstationering forlænges til den 30. juni 2015.
 - Det fastslås, at ophøret af sagsøgerens kontrakt, nærmere bestemt EFSA's afgørelse af 16. april 2014 med overskriften »Udstationeringens ophør«, er behæftet med en ulovlighed.
 - EFSA tilpligtes at afstå fra at foretage nyt valg af en »observatør« for de udstationerede nationale eksperter i personaleudvalget.
 - Det fastslås, at sagsøgerens udelukkelse fra personaleudvalget i en periode på seks måneder er ulovlig.
 - EFSA tilpligtes at give sagsøgeren aktindsigt i alle e-mails udvekslet mellem K. og ILSI
 - Subsidiært fastslås, at en af Retten udpeget tredjemand gives aktindsigt i disse dokumenter.

- EFSA tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 12 Ved et særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 1. juli 2014 har sagsøgeren indgivet begæring om foreløbige forholdsregler.
- 13 Ved kendelse af 7. juli 2014, Mayer mod EFSA (T-493/14 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:617), blev begæringen om foreløbige forholdsregler forkastet bl.a. med den begrundelse, at det annullationssøgsmål, til støtte for hvilket der blev anmodet om foreløbige foranstaltninger, ikke indeholdt nogen ugyldighedspåstand, og at påstanden om midlertidig udbredelse af de omtvistede dokumenter svarede til den påstand, der var nedlagt i hovedsagen, således at den nævnte påstand tilsidesatte fast retspraksis, hvorefter den afgørelse, som træffes af dommeren i sager om foreløbige forholdsregler, ikke på nogen måde må kunne foregribe afgørelsen i hovedsagen eller gøre denne illusorisk ved at fratage denne sin effektive virkning.
- 14 Ved særskilt dokument, registreret på Rettens Justitskontor den 5. september 2014, indgav sagsøgeren et skriftligt indlæg, dateret den 4. september 2014, som bl.a. havde til formål at »erstatte« de oprindelige påstande med de påstande, der var anført i dette skriftlige indlæg (herefter »det supplerende skriftlige indlæg til stævningen«).
- 15 I det supplerende skriftlige indlæg til stævningen, hvis indhold efterfølgende blev gengivet fuldt ud i den replik, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 7. januar 2015, oplyste sagsøgeren, at hun frafaldt den tredje og den fjerde påstand i stævningen, som vedrørte tvisten mellem hende og personaleudvalget, og at de oprindelige påstande blev »erstattet« af følgende påstande, hvorefter Retten blev anmodet om at fastslå følgende:
- Sagsøgerens udstationering som udstationeret national ekspert forlænges indtil den 30. juni 2017, og den manglende forlængelse af udstationeringen annulleres.
 - Subsidiært træffer EFSA en ny afgørelse vedrørende sagsøgerens udstationering, uden at EFSA anlægger et urigtigt skøn og under hensyn til Rettens retsfortolkning.
 - Kontraktens ophør, nærmere bestemt afgørelsen af 16. april 2014, annulleres.
 - Sagsøgeren gives aktindsigt i alle e-mails udvekslet mellem K. og ILSI i løbet af kontraktens varighed.
 - Subsidiært gives sagsøgeren aktindsigt i de førnævnte e-mails, med undtagelse af de oplysninger, som henhører under anvendelsesområdet for artikel 8 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og som vil kunne krænke K.s privatliv alvorligt eller have alvorlige konsekvenser for hende.
 - Afgørelsen af 27. juni 2014 om afslag på begæringen om aktindsigt i førnævnte dokumenter annulleres.
 - EFSA tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med de påstande, som sagsøgeren har trukket tilbage.
- 16 Ved skrivelse af 10. november 2014, registreret på Rettens Justitskontor den 20. november 2014, fremsendte sagsøgeren flere dokumenter og supplerende bemærkninger til Retten.
- 17 Sagsøgeren har i replikken gentaget de forskellige påstande fremsat i det supplerende skriftlige indlæg til stævningen, har bemærket, at påstandene i stævningen, med undtagelse af den tredje og den fjerde påstand heri, som vedrørte tvisten mellem hende og personaleudvalget, og som hun frafaldt, ikke blev

»erstattet«, således som dette fejlagtigt er anført i det supplerende skriftlige indlæg til stævningen, men skulle »fortolkes«, og har anmodet Retten om at fastslå, at EFSA's afgørelse af 27. juni 2014 »[var] ugyldig«.

- 18 Efter indleveringen af duplikken indgav sagsøgeren den 13. maj 2015 til Rettens Justitskontor et dokument dateret den 6. maj 2015, hvori hun kommenterede »nyligt modtagne skriftlige dokumenter«, dvs. en e-mail af 16. maj 2014, som personaleudvalget havde fremsendt til hende, en e-mail fra EFSA af 19. november 2014 til delstaten Sachsens indenrigsminister og den oprindelige begæring af 25. september 2013 om aktindsigt i e-mails udvekslet mellem K. og ILSI, som blev fremsat af PAN Europe.
- 19 Endelig fremsendte sagsøgeren ved skrivelse af 29. juni 2016, registreret på Rettens Justitskontor samme dag, flere »nyligt modtagne beviser« til Retten.
- 20 EFSA fremsendte indledningsvis et svarskrift, registreret på Rettens Justitskontor den 11. september 2014, dernæst bemærkninger vedrørende det supplerende skriftlige indlæg til stævningen, registreret på Rettens Justitskontor den 22. oktober 2014, herefter en duplik, registreret på Rettens Justitskontor den 26. februar 2015, og endelig bemærkninger, registreret på Rettens Justitskontor den 12. juni 2015, vedrørende de førnævnte bemærkninger af 6. maj 2015 fra sagsøgeren.
- 21 EFSA har nedlagt følgende påstande:
- Det supplerende indlæg til stævningen afvises.
 - Sagsøgerens bemærkninger af 6. maj 2015 afvises.
 - Sagen afvises.
 - Subsidiært afvises sagen, idet der tages hensyn til det supplerende indlæg til stævningen.
 - Mere subsidiært frifindes EFSA.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med den tredje og den fjerde påstand, som blev tilbagetrukket.

Retlige bemærkninger

Om formaliteten vedrørende det supplerende skriftlige indlæg til stævningen

- 22 EFSA har gjort gældende, at det supplerende skriftlige indlæg til stævningen skal afvises fra realitetsbehandling med den begrundelse, at muligheden for at indgive et sådant skriftligt indlæg ikke er fastsat i artikel 47, stk. 1, i Rettens procesreglement af 2. maj 1991. Subsidiært har EFSA gjort gældende, at det nævnte skriftlige indlæg under alle omstændigheder indeholder mange nye elementer, der ikke kan antages til realitetsbehandling, nemlig nye påstande, en udvidelse af de oprindelige påstande og en fremstilling af nye faktiske og retlige anbringender.
- 23 Det bemærkes, at Retten i dom af 29. februar 1996, Lopes mod Domstolen (T-547/93, EU:T:1996:27, præmis 39), fastslog, at indgivelsen af en stævning i en version, hvor sagens realitet var ændret, ikke var fastsat i procesreglementet af 2. maj 1991, og at et sådant dokument herefter ikke kunne tilføjes sagsakterne.

- 24 Selv om det i det foreliggende tilfælde ikke er bestridt, at det supplerende skriftlige indlæg til stævningen blev indgivet før udløbet af søgsmålsfristen, den 8. september 2014, for så vidt angår EFSA's afgørelse af 27. juni 2014, ændrer det nævnte skriftlige indlæg imidlertid selve genstanden for tvisten, ved for første gang i de nye påstande at fremsætte ikke blot en påstand om forlængelse af kontrakten indtil den 30. juni 2017, men også påstande om annullation af den angivelige afgørelse af 16. april 2014 og af afgørelsen af 27. juni 2014, idet sidstnævnte ikke engang var omfattet af de forskellige påstande i stævningen. Det supplerende skriftlige indlæg til stævningen skal følgelig afvises.
- 25 Artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 44, stk. 1, litra c) og d), i procesreglementet af 2. maj 1991 kan nemlig ikke fortolkes således, at det i det foreliggende tilfælde er tilladt sagsøgeren at fremlægge nye påstande for Retten med henblik på at ændre et søgsmål, der åbenbart skal afvises, idet det, således som det fremgår af præmis 32-50 nedenfor, kun indeholdt påstande om påbud og konstateringer, til et søgsmål, der kan antages til realitetsbehandling, ved at ændre genstanden for tvisten, således som den blev fastlagt i stævningen, selv om det sker inden udløbet af søgsmålsfristen.
- 26 Artikel 48, stk. 2, i procesreglementet af 2. maj 1991, hvorefter der er adgang til at fremsætte nye anbringender under sagens behandling, når disse anbringender støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, der er kommet frem under retsforhandlingerne, kan ganske vist i visse tilfælde anvendes på en ændring af påstandene (jf. i denne retning dom af 1.4.2009, Valero Jordana mod Kommissionen, T-385/04, EU:T:2009:97, præmis 76 og 77). Dette er navnlig tilfældet, når den anfægtede afgørelse under retsforhandlingerne erstattes af en afgørelse med samme genstand, idet denne skal anses som en ny omstændighed, som gør det muligt for sagsøgeren at tilpasse sine påstande (kendelse af 21.9.2011, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, T-141/05 RENV, EU:T:2011:503, præmis 34).
- 27 Såfremt der ikke foreligger faktiske eller retlige omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne, er det imidlertid alene de påstande, som er nedlagt i stævningen, der kan tages i betragtning, idet genstanden for tvisten, således som den er udtømmende afgrænset i den nævnte stævning, i modsat fald ændres, således at prøvelsen af sagens realitet alene kan ske på grundlag af den i stævningen nedlagte påstand (jf. dom af 26.10.2010, Tyskland mod Kommissionen, T-236/07, EU:T:2010:451, præmis 27 og 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 I det foreliggende tilfælde er det imidlertid ubestridt, at sagsøgeren ikke baserer sine nye påstande på retlige og faktiske omstændigheder, der er kommet frem under retsforhandlingerne, nærmere bestemt mellem datoen for indgivelsen af stævningen, den 30. juni 2014, og datoen for indgivelsen af det supplerende skriftlige indlæg til stævningen, den 4. september 2014.
- 29 Det supplerende skriftlige indlæg til stævningen skal følgelig afvises.

Om formaliteten

- 30 EFSA har gjort gældende, at påstandene i stævningen åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det med disse tilsigtes, at Retten foretager konstateringer og retter påbud til EFSA.
- 31 Indledningsvis konstateres, at sagsøgeren i replikken har anført, at hun frafalder den tredje og den fjerde påstand i stævningen vedrørende tvisten mellem hende og personaleudvalget, således at der herefter kun skal tages stilling til den første og den anden påstand vedrørende den manglende forlængelse af kontrakten som udstationeret, og den femte og den sjette påstand vedrørende begæringen om aktindsigt.

Om formaliteten vedrørende påstanden om manglende forlængelse af kontrakten

– Om formaliteten vedrørende den første påstand i stævningen

- 32 Med den første påstand, således som formuleret i stævningen, har sagsøgeren nedlagt påstand om forlængelse af sin kontrakt indtil den 30. juni 2015. I replikken har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Retten fastslår, at hendes kontrakt skal forlænges indtil den 30. juni 2017 og subsidiært om, at EFSA træffer en ny afgørelse vedrørende hendes udstationering under hensyn til Rettens fortolkning.
- 33 EFSA har gjort gældende, at Retten ikke kan rette et påbud til denne, herunder et påbud, som i givet fald ville følge af en annullation af en retsakt, i det foreliggende tilfælde en annullation af den angivelige afgørelse af 16. april 2014, som ville indebære en forlængelse af sagsøgerens udstationering.
- 34 Det bemærkes blot, at sagsøgeren med denne påstand har nedlagt påstand om, at Retten sætter sig selv i stedet for EFSA eller retter påbud til EFSA, hvilket klart overskrider Rettens beføjelser i forbindelse med den legalitetskontrol, der er baseret på artikel 263 TEUF. Denne begrænsning af legalitetskontrollen finder anvendelse på alle retsområder, hvor Retten har kompetence (jf. i denne retning dom af 8.10.2008, Agrar-Invest-Tatschl mod Kommissionen, T-51/07, EU:T:2008:420, præmis 27 og 28 og den deri nævnte retspraksis), og således ligeledes på området for udstationering af nationale eksperter.
- 35 Det må herefter konkluderes, at sagsøgeren ikke kan anmode Retten om at forlænge hendes kontrakt indtil den 30. juni 2015 og, så meget desto mere, indtil den 30. juni 2017, således som hun har nedlagt påstand om i replikken, eller at pålægge EFSA at træffe afgørelse om en sådan forlængelse.

– Om formaliteten vedrørende den anden påstand i stævningen

- 36 Med den anden påstand har sagsøgeren nedlagt påstand om, at det fastslås, at ophøret af hendes kontrakt, »nærmere bestemt EFSA's afgørelse [...] af 16. april 2014«, er behæftet med en ulovlighed. I replikken har sagsøgeren for første gang nedlagt påstand om, at »den nævnte afgørelse« annulleres, og at det fastslås, at afgørelsen af 27. juni 2014 »er ugyldig«.
- 37 Indledningsvis bemærkes, at det flere gange, således som EFSA med føje har anført, er fastslået, at i forbindelse med en legalitetskontrol på grundlag af artikel 263 TEUF kan påstande om, at der alene fastslås faktiske eller retlige omstændigheder, og som ikke indeholder en annullationspåstand, ikke i sig selv udgøre gyldigt nedlagte påstande (jf. i denne retning dom af 11.7.1996, Bernardi mod Parlamentet, T-146/95, EU:T:1996:105, præmis 23).
- 38 Sagsøgeren har med henvisning til artikel 2 TEU, hvori bestemmes, at Unionen bygger på retsstatens værdier, gjort gældende, at der skal være et retsmiddel, når der findes en ret. Sagsøgeren har påstået, at hun råder over en ret til forlængelse af hendes kontrakt, som er baseret på »forbuddet mod vilkårlighed og aftaler, som strider mod grundlæggende retsprincipper i tysk ret«, samt på lighedsprincippet og retsstatsprincippet, som er sikret såvel i EU-traktaten som i retspraksis fra Bundesverfassungsgericht (den tyske forbundsdomstol i forfatningsretlige sager). Af denne påståede subjektive ret til forlængelse af udstationeringen følger ipso jure en ret for sagsøgeren til at anlægge sag for Retten.
- 39 Ifølge sagsøgeren skal Retten derfor, som følge af eksistensen af denne påståede ret til forlængelse af hendes kontrakt, enten imødekomme hendes »påstand om en retsafgørelse« eller fortolke og omformulere den anden påstand i stævningen, således at den kan antages til realitetsbehandling i forbindelse med annullationssøgsmålet, således som fastsat i artikel 263 TEUF.

- 40 EFSA har omvendt gjort gældende, at manglende retsmidler ikke kan begrunde en ændring af systemet for de procedurer, der er fastsat i traktaten, i modsætning til den slutning, som sagsøgeren drager, når hun påstår, at der skal være et retsmiddel, når der findes en ret.
- 41 Det bemærkes, at den omstændighed, at der eventuelt ikke foreligger andre retsmidler, under ingen omstændigheder kan begrunde en fortolkningsbetinget ændring i den søgsmålsordning, der er fastlagt ved EUF-traktaten (jf. i denne retning kendelse af 29.4.2002, Bactria mod Kommissionen, T-339/00, EU:T:2002:107, præmis 54). Hertil kommer, at der i det foreliggende tilfælde ikke var noget, der forhindrede sagsøgeren i at påstå annullation af de anfægtede afgørelser i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 42 I øvrigt forholder det sig således, at selv om det er korrekt, at Unionens retsinstanser skal fortolke en sagsøgers anbringender, henset til deres indhold i højere grad end til deres retlige betegnelse, uafhængigt af, hvilket ordvalg der benyttes, er det imidlertid på betingelse af, at de påberåbte anbringender fremgår så tilstrækkeligt klart og præcist af stævningen, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at gennemføre den retslige efterprøvelse (jf. i denne retning dom af 24.2.2000, ADT Projekt mod Kommissionen, T-145/98, EU:T:2000:54, præmis 66 og 67).
- 43 De væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som et søgsmål støttes på, skal fremgå af selve stævningen på en sammenhængende og forståelig måde, og påstandene heri skal være utvetydigt formuleret for at undgå, at Unionens retsinstanser træffer afgørelse ultra petita eller undlader at tage stilling til et klagepunkt (dom af 10.1.2008, Kommissionen mod Finland, C-387/06, ikke trykt i Sml., EU:C:2008:5, præmis 14).
- 44 Med andre ord kan en sagsøger ikke tvinge Retten til at anlægge hypoteser vedrørende det ræsonnement og de præcise betragtninger af faktisk og retlig karakter, som måtte ligge til grund for sagsøgerens indvendinger. Formålet med artikel 44, stk. 1, i procesreglementet af 2. maj 1991 er netop at undgå en sådan situation, som kan skabe retlig usikkerhed, og som er uforenelig med god retspleje, ved at kræve, at stævningen skal indeholde søgsmålets genstand, påstandene og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene (jf. i denne retning kendelse af 19.5.2008, TFI mod Kommissionen, T-144/04, EU:T:2008:155, præmis 56 og 57).
- 45 Som EFSA med rette har gjort gældende, synes sagsøgerens argumentation i det foreliggende tilfælde konfus. Sagsøgeren har udtrykt sin holdning i mildest talt upræcise vendinger, med henvisninger til artikel 263 TEUF og til afgørelsen af 27. juni 2014, uden imidlertid, således som Rettens præsident i øvrigt bemærkede i kendelse af 7. juli 2014, Mayer mod EFSA (T-493/14 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:617, præmis 29), at formulere den mindste påstand om annullation af den påståede afgørelse af 16. april 2014 eller af afgørelsen af 27. juni 2014 i sine påstande, selv om genstanden for disse ikke længere kan ændres på tidspunktet for replikken, når der ikke foreligger retlige eller faktiske omstændigheder, der er kommet frem under retsforhandlingerne.
- 46 Alene af disse grunde skal påstanden vedrørende den manglende forlængelse af kontrakten afvises fra realitetsbehandling.

Om formaliteten vedrørende påstanden om aktindsigt

- 47 Med den femte og den sjette påstand i stævningen har sagsøgeren udtrykkeligt nedlagt påstand om, at Retten pålægger EFSA at give hende aktindsigt i alle e-mails udvekslet mellem K. og ILSI, eller, subsidiært, at give aktindsigt i de nævnte e-mails til en tredjemand udpeget af Retten. Med den femte, den sjette og den tiende påstand i replikken har sagsøgeren desuden nedlagt påstand om subsidiært at få delvis aktindsigt i de førnævnte e-mails, om annullation af afgørelsen af 27. juni 2014, for så vidt som den vedrører afslaget på aktindsigt, og om gennem en tredjemand udpeget af Retten at få aktindsigt i disse e-mails.

- 48 EFSA har gjort gældende, at disse påstande skal afvises, da Retten ikke har beføjelse til at rette påbud til den i forbindelse med et annullationssøgsmål.
- 49 Som bemærket ovenfor i præmis 34 kan Retten ikke i forbindelse med udøvelsen af sin legalitetskontrol rette påbud til institutionerne eller sætte sig selv i stedet for sidstnævnte. Følgelig skal påstanden om aktindsigt i de førnævnte dokumenter alene af disse grunde afvises, mens påstandene i replikken, for så vidt som de for første gang tilsigter en annullation af afgørelsen af 27. juni 2014 om afslag på begæringen om aktindsigt i de førnævnte dokumenter, i øvrigt ligeledes skal afvises, for så vidt som påstandene i stævningen ikke længere kan ændres på tidspunktet for replikken i mangel af retlige eller faktiske omstændigheder, der er kommet frem under retsforhandlingerne.
- 50 Henset til alle disse betragtninger skal søgsmålet i sin helhed afvises fra realitetsbehandling, uden at det følgelig er nødvendigt at tage stilling til, om sagsøgerens bemærkninger, navnlig bemærkningerne af 6. maj 2015 og af 29. juni 2016, som har til formål at uddybe og understøtte de anbringender, der er påberåbt til støtte for de forskellige anbringender, der er afvist fra realitetsbehandling, kan antages til realitetsbehandling.

Sagsomkostninger

- 51 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 52 For så vidt angår den tredje og den fjerde påstand i stævningen vedrørende EFSA's personaleudvalg, som sagsøgeren frafaldt, bemærkes, at procesreglementets artikel 136, stk. 1, bestemmer, at det pålægges den part, som hæver sagen, at betale sagsomkostningerne, såfremt modparten i sine bemærkninger vedrørende ophævelsen af sagen har nedlagt påstand herom. Det kan i medfør af samme artikels stk. 2, første afsnit, efter anmodning fra den hævende part bestemmes, at modparten skal betale sagsomkostningerne, hvis dette findes begrundet som følge af denne parts forhold.
- 53 Sagsøgeren er af den opfattelse, at EFSA skal afholde sagsomkostningerne vedrørende de påstande, som hun frafaldt, på grund af EFSA's »kritisable adfærd« over for hende.
- 54 Retten finder imidlertid, at den tredje og den fjerde påstand i stævningen under alle omstændigheder åbenbart skulle afvises, for så vidt som de ikke indeholdt nogen annullationspåstand, men bestod af påstanden om påbud og om konstateringer, således at det ikke kan fastslås, at EFSA's forhold begrunder, at denne i medfør af procesreglementets artikel 136, stk. 2, betaler sagsomkostningerne vedrørende disse påstande.
- 55 Sagsøgeren har i øvrigt anmodet Retten om, direkte eller analogt, at anvende artikel 88 i procesreglementet af 2. maj 1991, hvorefter institutionerne i tvister mellem Unionen og dens ansatte selv bærer deres egne omkostninger. Sagsøgeren har gjort gældende, at denne bestemmelse ligeledes gælder for så vidt angår udstationerede nationale eksperter.
- 56 I denne forbindelse bemærkes blot, at det følger af retspraksis, at nationale eksperter, der er udstationeret ved en EU-institution eller et EU-organ, ikke er »ansatte« som omhandlet i artikel 270 TEUF (jf. i denne retning kendelse af 9.10.2006, Gualtieri mod Kommissionen, F-53/06, EU:F:2006:100, præmis 21 og 22), og at det er fastslået, at den specielle ordning i artikel 88 i procesreglementet af 2. maj 1991 ikke fandt anvendelse på dem (jf. i denne retning dom af 10.9.2008, Gualtieri mod Kommissionen, T-284/06, ikke trykt i Sml., EU:T:2008:335, præmis 47).
- 57 Da EFSA har nedlagt påstand om, at sagsøgeren pålægges at betale sagens omkostninger, og da sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagens omkostninger, herunder de omkostninger, som parterne har afholdt i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling):

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **Ingrid Alice Mayer betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. februar 2017.

Underskrifter

Indhold

Faktiske omstændigheder	1
Retsforhandlinger og parternes påstande	3
Retlige bemærkninger	5
Om formaliteten vedrørende det supplerende skriftlige indlæg til stævningen	5
Om formaliteten	6
Om formaliteten vedrørende påstanden om manglende forlængelse af kontrakten	7
– Om formaliteten vedrørende den første påstand i stævningen	7
– Om formaliteten vedrørende den anden påstand i stævningen	7
Om formaliteten vedrørende påstanden om aktindsigt	8
Sagsomkostninger	9